διαδόχων τοῦ ΓκέγγιςΧὰν, οἵτινες ἦσαν πρὸς πάσας τὰς θρησκείας ἀδιάφοροι, ὁ προεδρεύων αὐτόθι πατριάρχης καταγόμενος ἐκ τοῦ Θουβὲτ ἀπεθεώθη· ἔκτοτε ἀφιερώθησαν εἰς αὐτὸν ἐκτεταμένα τεμένη· ἐκλήθη δὲ Λάμα (ἀρχιερεύς).

Ἂν καὶ οἱ αὐτοκράτορες τῆς Κίνας ἐφάνησαν κατ' ἀρχὰς ἀνεξίθρησκοι, ἢ μᾶλλον πρὸς πάντα τὰ δόγματα ἰσοδρεπεῖς, ἔκλιναν ὅμως κατ' ὀλίγον εἰς τὸν Βουδισμόν.

Μετὰ δὲ τὴν ἔξωσιν τῶν Μογγόλων ἡ διαδεχθεῖσα αὐτοὺς γενεὰ τῶν Μίγγ ἐδειξετὰ αὐτὰ καὶ αὐτὴ φρονήματα ὑπὲρ τοῦ Βουδισμοῦ· ἡ δὲ ἐπελθοῦσα ὕστερον εἰσβολὴ καὶ κραταίωσις τῆς βασιλευούσης νῦν γενεᾶς τῶν Mantchous ἐστρέωσαν ἔτι μᾶλλον τὴν ἐπεισακτον ταύτην θρησκείαν· ἐπεφόρησε δὲ αὕτη τοσοῦτον ἐπὶ τῶν Μογγόλων τῆς Ταρταρίας, ὥστε οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι πορθηταὶ στρατηγοὶ τοῦ ΓεγγιςΧὰν μετεβλήθησαν εἰς θεωρητικοὺς Λαμᾶς, ἡ δὲ φιλοπόλεμος ὁρμὴ των ἐχωνεύθη εἰς τὰς ἐκστάσεις καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἔμβωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς παγκοσμίου ψυχῆς, ἢ τῆς φύσεως· οὕτω δὲ τὰ ἤθη ἐξημερώθησαν καὶ εἰσήχθη ἡ σπουδὴ τῶν γραμμάτων τῆς Σαγσκριτικῆς καὶ Θουβετανικῆς γλώσσης, τῶν ὁποίων τὰ ἱερὰ βιβλία διετηροῦντο καὶ μετεφράζοντο εἰς τὰ μοναστήρια, καθὼς τὰ Λατινικὰ κατὰ τὸν μεσαίωνα εἰς τὰ τῆς Σαξωνίας καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Σήμερον δὲ ὁ Δαλαϊλαμᾶ εἴτε μέγας (ὠκεανὸς) λαμᾶς τιμᾶται ὡς μετεμψύχωσις τοῦ θεοῦ Βούδα· ἐπιτρέπεται δὲ εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας νὰ λαμβάνῃ τὴν τοιαύτην προσηγορίαν, ἂν προσθέτῃ καὶ τὸ «ὑπήκοος εὐπειθέστατος» εἰ δὲ κατὰ τύχην περιπέσει εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ αὐτοκράτορος, μετακαλεῖται εἰς τὴν αὐλὴν, ἐκεῖ δὲ νοσήσας (τυπικώτατα) θεραπεύεται ἐπιμελῶς ὑπὸ τῶν Ἀσκληπιῶν τοῦ αὐτοκράτορος· ὀλίγῳ δ' ὕστερον ἡ ἐπίσημος ἐφημερὶς ἀναγγέλλει ὅτι ὁ Βούδας ἄλλαξε κατοικίαν καὶ μέλλει νὰ ἀναγεννηθῇ εἰς τὸ Θουβέτ!!

Λέγεται δὲ ὅτι πρὸ 15 ἐτῶν δὲν ὑπῆρχε Λαμᾶς· ἐπειδὴ συνέβη διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἱερᾶς συνόδου τοῦ Θουβὲτ καὶ τοῦ αὐτοκράτορος· διότι ἐκείνη μὲν διϊσχυρίζετο ὅτι παιδίον τι γεννηθὲν εἰς τὸ Θουβὲτ ἦτο ὁ Λαμᾶς, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τοὐναντίον διετείνετο ὅτι ὁ Βούδας ἐτίμησε τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν καὶ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐγεννήθη.

Ὁ σοφὸς Ῥεμουζὰτ, ὅστις εἰσεχώρησε τοσοῦτον βαθέως εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν Ἀσιατικῶν τούτων γνώσεων ἀπέθανε δυστυχῶς 42 ἐτῶν ἡλικίας! Τίς ἄρα γε καὶ πότε θέλει ἀναλάβει, ἢ μᾶλλον ἀνεύρει τὸν λεπτότατον τῆς Ἀριάδνης μίτον, ὅστις ἔπεσεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του;

Κατὰ τὸν J. J. Ampère.

Ι. Ν. Λεβαδεύς.

Ο ΚΟΡΑΔΙΝΟΣ.

Ὅτε αἱ φανατικαὶ στάσεις τῶν Γιβελλίνων καὶ τῶν Γουέλφων ἐσπάραττον τὴν ἀτυχῆ Ἰταλίαν, ὁ Πάπας ὅστις διὰ τῶν ὅπλων του ἀφωρισμοῦ καὶ τῶν ἀφορισμῶν κατέλυε καὶ ἵδρυε θρόνους, μετέστησε τὸ ἐπὶ τοῦ σκήπτρου τῆς Σικελίας κληρονομικὸν δικαίωμα τοῦ ἡνιοχικοῦ Κοραδίνου εἰς τὸν Κάρολον, ἀνάξιον ἀδελφὸν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ εὐσεβοῦς βασιλέως τῆς Γαλλίας Λοδοβίκου τοῦ ἐπικληθέντος ἁγίου.

Ὁ Κοραδῖνος ἐν τούτοις ἀνετρέφετο τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς μητρὸς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Δουκὸς τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου. Ἦτον ἐγκρατὴς τῆς παιδείας τῶν χρόνων ἐκείνων, καὶ ἔγραφε γερμανιστὶ ποιήσεις αἵτινες ἔλαβον πολλὴν φήμην εἰς τὴν Γερμανίαν. ἐπροίκισε αὐτὸν ἡ φύσις μὲ σπανία, μορφῆς καὶ σώματος καλλονήν.

Ἡ ποιητικὴ τοῦ δεκαπενταετοῦς νεανίου ψυχὴ ἐπετείνετο πρὸς κόσμους ἰδανικοὺς, καὶ ὠνειρεύετο τοῦ πατρικοῦ στέμματος τὴν ἀνάκτησιν. Γλυκεῖς εἶναι τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας οἱ ὄνειροι, διότι τοὺς τέρπει καὶ τοὺς καταλύνει ἡ χαρίεσσα πληθὺς χρυσαλίδων, αἵτινες ὀνομάζονται ἐλπίδες, ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν διαρκεῖ ἐπὶ πολύ, καὶ οἱ ὄνειροι διαλύονται, καὶ τῆς φαντασίας ὁ θελκτικὸς παράδεισος τρέπεται εἰς γῆν ἄχαριν καὶ ξηράν, εἰς σκηνὴν καταστροφῆς καὶ ἐρημίας.

Πληθὺς τυγοδιωκτῶν καὶ δυσηρεστημένων περικύκλωνε τὸν ἐπίδοξον τῆς Σικελίας ἡγεμόνα, ἐνισχύουσα τὰς ἰδέας του, καὶ ἀναπτεροῦσα τὰς ἐλπίδας του. Ματαίως ἡ μήτηρ καὶ ἡ μνηστὴ ἐζήτησαν νὰ τὸν ἀποτρέψωσι τοῦ ἐπιχειρήματος, ὁ Κοραδῖνος κατέβη μὲ τὸν ἀξιομάχου στρατοῦ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἠνώθη μετ' αὐτοῦ οἱ Γιβελλῖνοι, ἄσπονδοι τῆς παπικῆς ἐξουσίας ἐχθροί, αἴρνης ἀνακύψαντες τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀποπελάσαντες τῆς Ῥώμης τὸν Πάπαν. Διέβη ὡς νικητὴς ἀπὸ τὴν Πίσαν καὶ τὴν Σιέναν, καὶ ἵδρυσε τὸ στρατόπεδόν του πρὸ τῶν τειχῶν φρουρίου, ὅπου ὁ Πάπας ἐκλείετο μετὰ τῶν ἐπισκόπων αὐτοῦ. Μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην, ἔνθα ὁ λαὸς τὸν ὑπεδέχθη ἑορτάζων εὐθυμῶν, καὶ ἐκεῖθεν ἐπορεύθη εἰς τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως, ὅπου παρετάσσοντο αἱ ἐπίσης ἀξιόμαχοι τοῦ Καρόλου δυνάμεις, καὶ ἰδοὺ συμπλέκεται χεῖρας ἡ ἀφωρισμένη στρατιὰ μετὰ τῆς στρατιᾶς τῆς εὐλογημένης. Ἀλλὰ τὴν τύχην τῆς μάχης δὲν ἐφάσισεν ἡ ἀρὰ καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Πάπα. Γηραιὸς ἱππότης Γάλλος ἐδίδαξε τὸν Κάρολον νὰ κρατῇ ἐφεδρείαν τινὰ ἀξιολόγων μαχητῶν, ἀμέτοχον μὲν τῆς μάχης, ἑτοίμην ὅμως νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐν καιρῷ δέοντι. Διερρηγνύοντο ἤδη αἱ τάξεις τῶν Γάλλων, καὶ οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Γιβελλῖνοι ἐσπευδον γαυριῶντες νὰ δρέψωσι τοὺς καρποὺς τῆς νίκης, ὅτε ὁ ὁρμητικὴ καὶ ἀπροσδόκητος ἐπέπεσεν ἡ ἐφεδρεία κατὰ τῶν νικώντων, καὶ ἡ τύχη τῶν ὅπλων μετέπεσε, καὶ ἡ νίκη ἐτράπη εἰς ἧτταν. Οἱ γλυκεῖς τοῦ Κοραδίνου ὄνειροι διελύθησαν, ἀποφυλλίζοντες τὴν δάφνην τῆς κεφαλῆς του.